

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

8DE ÅRG.

DEN 28 JULI 1907.

N⁰ 43

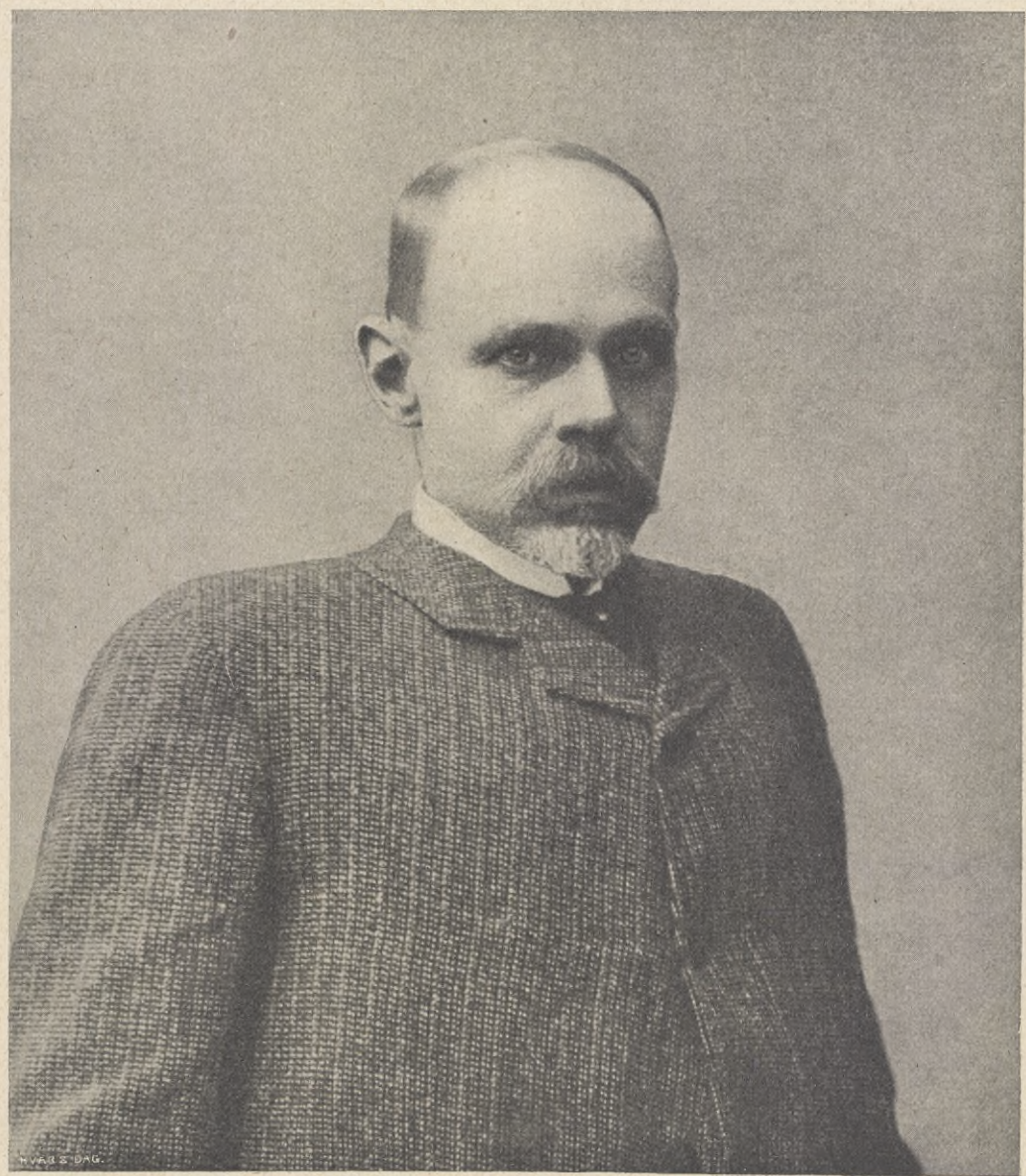

Foto. Jonason. Gbg.

GUSTAF EKMAN.
INGENIÖR.

Utsk.: Kem. A.-B. Hengt Sjöversparre Ståm—Gbg.

Om ett par månader står palatset, som göteborgsk köpmansfrikostighet rest till fristad åt svensk forskning, färdigt att tagas i besittning. Det blir ett betydelsefullt ögonblick för vårt lands yngsta högskola, när den kan flytta öfver från sin provisoriska bostad i f. d. Schillerska skolans föga tilltalande lokaler till den ståtliga byggnad i Vasaparken, som skall blifva dess slutliga hem. Ett sådant ögonblick måste hugfästas och huru skulle det med mera högtid kunna ske, än genom en promotion i vid de svenska universiteten häfdvunnen form? Det nya hemmet är ju en ny parnass, och huru skulle den kunna vigas annat än medelst just

”den glada fäst, den lagerfäst
med måstarbrefvet och med segerkransen.“

Promotionen blir Göteborgs högskolas andra. Den första ägde rum redan för fyra år sedan. Från de gamla statsuniversitetens bröt den af på mångahanda sätt. Icke så, att romarspråket saknades, ehuru det nog kunde synas, som om svensk vetenskap i Gustaf II Adolfs stad utan förfång för högtidsprägel kunnat tala det svenska tungomål, åt hvilket Viktor Rydberg där sammastädes skänkt klassisk renhet. Ej håller var det någon som märkte tomrum efter de spirbärande pedeller, som i Lund och visst också i Uppsala anföra promotionståget. Men hvar voro männen med silfverhåren, de äldre, som för femtio år sedan mottogo lagern och till sådana akademiska fäster pläga inbjudas, att för några få timmar se den återupprönska? Och hvar voro ”excellenserna” — ej männen med de blå banden och de höga titlarna — men de, hvilka i lifvets högskola förvärfvat rätten till diplom som upprätthållare af svensk andlig odling framför andra, dessa, åt hvilka universiteten pläga skänka sin lager utan afhandling och utan katederprof?

Dessa saknades och saknaden kändes. Det förra kunde icke hjälpas, det berodde på högskolans ungdom. Men det senare? Ja, ej håller därpå undrade någon. Göteborgs högskolas första hederskrans måste skänkas åt honom, som det mer än någon hade att tacka för sin tillvaro och blomstring, åt patriarken bland svenska mecenater *Oscar Ekman*, åldringen med den aldrig sviktande ungdomstron och det rena, patriotiska och humanitära sinnelaget utan vank och tadel. Men den kransen borde icke räckas förr än den dag, då högskolan kunde skänka honom ett värdigt mottagande i det nya hem, just han beredt henne.

Den dagen kom aldrig. Till *Oscar Ekmans* bår måste Göteborgs högskola sända den lager, hon hopats få trycka på hans hjässa.

Men därför fick vid inflyttningsfästen i det nya lärdomspalatset namnet *Ekman* icke saknas. Och det behöfdes icke håller. I ingenjör *Gustaf Ekman* fann högskolan en bärare af detsamma, som med allmänt intresse för svensk odling förenade initiativ och insatser på ett forskningsområde, som blifvit en ärofull valplats för svensk vetenskaplig id och därjämte ligger just västra Sverige närmare vid hjärtat än de fleste: den modärna hafsforskningens.

* * *

Ingenjör *Gustaf Ekman* är född i Stockholm den 29 aug. 1852 och son till kommandörkapten *Emil Ekman*, en broder till *Oscar Ekman*, och hans maka född *Kurck*. 1861 öfverflyttade familjen till Göteborg, där fadern inträdde i den stora *Carnegieska* firman. Efter några års undervisning i dåvarande Göteborgs realgymnasium idkade han under två års tid studier inom *Chalmerska* institutets högre afdelning och tillbragte därefter ett år i *Wiesbaden*, där han åtnjöt förmånen att få arbeta under den berömda kemisten *Fresenius'* ledning. Härifrån begaf han sig

höstterminen 1874 till *Uppsala*, där han fortsatte sina studier med vetenskapliga kemiska undersökningar, till stor del under samarbete med numera prof. *Otto Pettersson*, hvilken samma år kallats till docent i fysikalisk kemi därstädes. Under höstterminen 1877 och vårterminen 1878 tjänstgjorde han som amanuens under professor *Cleve* vid kemiska laboratoriet.

Redan på sommaren 1876 hade emellertid ingenjör *Ekman* tillsammans med docenten *Cronander* inledt de hydrografiska arbeten i *Skagerack* och *Kattegat*, hvilka i sin fortsättning visade sig vara af banbrytande praktisk betydelse för fiskerinäringen och nu i stor skala systematiskt fullföljas af den internationella hafsforskningen. Början var helt blygsam: de båda unge männen förhyrde helt enkelt en fraktkärt på *Köpstadsö* — det var expeditionens hela yttre utrustning. Nu har som bekant svenska staten liksom den norska, danska och tyska träd i författning om anskaffande af speciellt för ändamålet utrustade, dyrbara försöksfartyg. Gifvetvis äro nu äfven undersökningsmetoderna på ett helt annat sätt utvecklade, andra och bättre apparater stå till buds och värdefullare resultat kunna till följd därpå uppnås. Men *Ekman* och *Cronander* hafva här på svensk sida banbrytames ära.

På hösten samma år hade hafsuundersökningarne fortsatts från kanonbåten ”*Motala*” och på sommaren 1877 deltog *Ekman* i den af vetenskapsakademien under professorn *F. L. Ekmans* ledning utsända expedition, som hade i uppdrag att företaga hydrografiska och makrobiologiska undersökningar längs svenska kusten alltifrån *Haparanda* till *Svinesund*, undersökningar, hvilka inom parentes sagdt just nu hålla på att upprepas under samarbete mellan fyra nationer. 1878, då han definitivt lämnade *Uppsala*, mottog *Ekman* Göteborgs och *Bohusläns* hushållningssällskaps uppdrag att utforska hvilket sammanhang som kan förefinnas mellan de hydrografiska förhållandena och sillens lefnadsvanor: det är det stora problemet om orsakerna till sillstimmens massuppträdande och försvinnande, som härmed första gången på ett vetenskapligt sätt gripes an. Som bekant stå dessa företeelser nämligen i det närmaste sammanhang med hafsströmmarnas förändringar och växlingarne i deras plankton-innehåll d. v. s. i det delvis mikroskopiska djurbestand i hafsvattnet, som tjänar sillen till föda.

Emellertid yppade sig vid denna tid ingen utsikt till jämn sysselsättning på detta område, och ingenjör *Ekman* lämnade därför det omedelbara deltagandet i det vetenskapliga arbetet för att i stället ägna sig åt praktisk affärsverksamhet. 1880 mottog han den anställning i *Carnegieska* värkens tjänst, han ännu innehar: sedan 1899 är han en af bolagets värkställdande direktörer. Därjämte har *Ekman* ägnat mycket intresse åt den skånska råsockerindustrien, bland hvars ledande män han intager ett af de främsta rummen.

Men ungdomens kärlek till vetenskapen och särskildt hydrografien har aldrig öfvergifvit honom och då hans ungdomsvän från *Uppsala*, prof. *Otto Pettersson*, 1890 föreslog, att de hydrografiska hafsuundersökningarne skulle återupptagas, var han genast redo att medvärka. Hvad dessa undersökningar betydt i vetenskapligt hänseende och hvad man af dem vågar hoppas för fisket i allmänhet och icke minst för västkustfisket är för väl känt för att här behöfva upprepas.

När Göteborgs högskola skänkt ingenjör *Gustaf Ekman* sin första hederskrans, är det en vacker symbol på den vetenskapliga kulturens och det praktiska lifvets närknutna samband, ett samband, som det ligger nära till hands, att just högskolan i den svenska handelsstaden framför andra gör till sin särskilda uppgift att illustrera.

RAMLÖSA HÄLSOBRUNNS 200-ÅRSJUBILEUM.

HVAR 8 DAG.

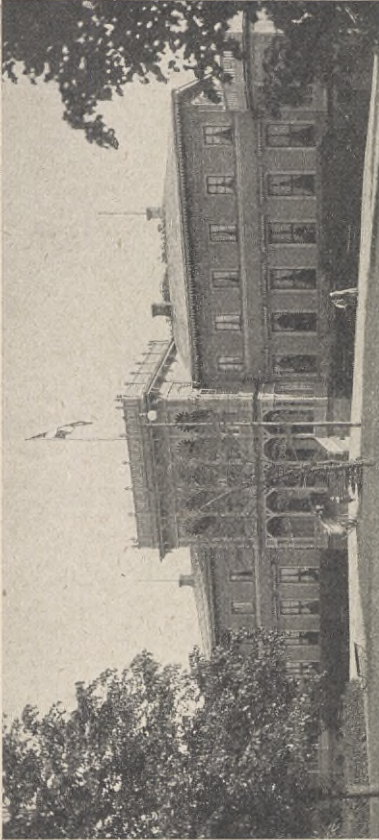

Foto. Alfred B. Nilsson, Helsingborg.
HÄRTIGPÅRET (XX) AF SKÅNE.

RAMLÖSA — SOCIETETSHUSET.

Med anledning af Ramlösa 200-årsjubileum som hälsokälla hade den berömda skånska brunnsorten den 20 juli stora fästligheter från hvilka vi meddela några bilder: dels af hertigparet af Skåne och dels af prof. S. Ribbing i talarstolen. Vi hade önskat fotografer bättre kunnat gripa flere moment än som blifvit fallet. Mellersta bilden är öfver stora societetshuset.

Klick! Bengt Sjöberg.
PROFESSOR S. RIBBING
HÅLLER FÅSTTALET.

Foto. Jonas Kjerve, Lund.

FRÅN SVENSKA FOTOGRAFFÖRBUNDETS LUNDAMÖTE. (Nammen återfinnas å nästa sida.)

Klick! Kem. a. s. Bengt Sjöberg. Sjöberg. Sjöberg.

SPEGELBILDEN.

FÖR HVAR 8 DAG AF E. WALTER HÜLPHERS.

(Forts. fr. föreg. n.r.)

Hvilken ingripande betydelse för mitt lif en sådan föreställning skulle få är ej svårt att fatta. Allt eget initiativ plånades ut, jag skulle ha blifvit fullständig orörlighet, om ej utomstående och för mig främmande krafter tvingat mig till en tvångsrörelse, för hvilken jag ej ägde det ringaste ansvar. Intet intresserade mig mer, intet gagnade mer, och min ofria vilja . . . Till och med en viss sorglöshet för min egen spöklika tillvaro började göra sig förnimbar, endast då och då och med långa uppehåll genomströmmades hela min varelse af ett gruffligt hat mot denna min dubbelmänniska, om hvilken jag aldrig vågade tala med någon i huset för att ej draga en misstänksam och vedervärdig nyfikenhet öfver mig. Hvem var han, hvarifrån kom han, hvad sysslade han med? Hvilket mål hade han uppställt för sig att vinna, i hvilka situationer skulle han tvinga mig, sin spegelbild, mot hvilka handlingar, mot hvilka oundvikliga faror? Men jag hade lagt märke till att dessa utbrott hos mig af förtvifladt hat alltid någon tid efteråt försvagade hans inflytande öfver mina handlingar och min vilja. Så kunde jag vid dessa tillfällen röra mig mer obehindradt i min våning. Jag kunde omflytta möbler och föremål i mina rum, min lust att göra handlingar, divergerande mot hans, fyllde mig med en utsäglig känsla af befrielse och glädje, och jag kände, att jag under ett sådant stadium ställde honom i oro och förlägenhet inför något, som han ej kunde förklara, liksom om den för honom fattbara världsordningen plötsligt rubbats, och jag kunde ha hänskrattat högt vid tanken på den fasa, som måste genomisa honom inför förmimmelsen af det ofattbara, alldeles som fallet borde ha varit, om han, seende sig i spegeln, sett sin spegelbild sakta tunnast ut och försvinna i en dimma för att strax därpå åter framträda i en främmande människas drag.

I dessa stunder stegrades också mitt behof af egen tillvarelsform, af egen vilja, att af egna medel finna uttryck för ett personligt lif, min instinkt ledde mig kanhända rätt, ty så snart jag kommit under fund med denna lilla möjlighet till makt, började mellan mig och honom därinne ett krig, som mellan tvänne stridiga viljor i samma människa, en af oss skulle till slut segra i denna förbittrade strid, och den som besegrades kunde vara viss om, att det blef till hans definitiva undergång.

Åtminstone visste jag att det skulle bli till min, jag visste, att jag antingen måste upphöra med hvarje försök till revolt eller, nästa gång kraften kom öfver mig . . . Och vid detta tillfälle mindes jag den lilla finkalibriga revolvern, som jag höll förvarad i min skrifbordslåda. Nu, antingen han eller jag!

Men, innan jag skred till en afgörande och för en levande varelse olycksdiger handling, ville jag än en gång förvissa mig om, att jag ej var utsatt för en ond villa, jag ville än en gång förvissa mig om räckvidden för min handlingsfrihet, göra någonting så stridande mot en fullvuxen mans dagliga vanor, att han helt visst måste vara galen, om han företog sig något liknande, utan att äga samma motiv för sina

handlingar som jag. Jag lade mig alltså på min soffa, till min obeskrifliga glädje hörde jag stegen från honom på andra sidan ljuda där inne, som om han, oroad af något, häftigt gått fram och åter på golvet. Detta gaf mera fasthet åt mina föresatser och större klarhet åt mina tankar. Och huru sådant försiggår, det vet jag inte, men ur svart töcken af intensiv smärta, som oupphörligt böljade inom mig, framsteg liksom för den af mörkret skärpta blicken af ett inre öga den klart lysande bilden af en glob, omgifven med ett ljusgrönt band. Jag låg länge orörlig, försänkt i ett stilla och välgörande betraktande af densamma, hvarender den antog allt fastare bestämmingar, lät min fantasi gå till rads med mina erfarenheter, och med ens förstod jag, att det var en kautschuksboll, en vanlig kautschuksboll, sådan som pojkar leka med, jag sett för min inre syn. Och hvarför inte? . . . I nästa minut stod jag färdig att gå ut, och i känsla af att ännu befinna mig fri, störtade jag utför trappan och kom rusande in i en leksakshandel några steg från vårt hus, där jag med en brådska, som synbarligen förvånade expediten, köpte en kautschuksboll med ett grönt band måladt rundt om och skyndade med den åter tillbaka upp på mitt rum, där jag i förkänsla af att ha vunnit seger lade bort all brådska och endast helt långsamt, hvilket beredde mig en slags njutning, aflägsnade mina ytterkläder. Därpå ställde jag mig midt på golvet och lät bollen studsas . . . hans dofva kontakt med golvet, hans plaskande smäll mot handen . . . åter och åter . . . i doft raseri . . .

Då förnam jag tydligt tvärs igenom väggen ett långdraget stönande, för hvilket jag ej finner ord. Det var kväfdt och dock tydligt, fullt af smärta, liknande det, som boskapen ibland utstötter, utsatt för någon långsamt krossande kraft. Jag tror, att jag skulle velat ryta af jubel, ty jag kände, att jag höll på att bli för alltid fri, jag tror, att jag skulle velat stöna af fasa, ty lika tydligt som genom en fönsterruta såg jag genom väggen, hvad som försiggick i rummet därinne. Och upp och ned gick min boll . . . en dof kontakt med golvet, en plaskande smäll mot handen, ständigt ned och upp, ständigt. Om jag upphört hade det varit min död. Och med framåtsträckt hufvud och dånande pulsar lyssnade jag, räknade sekunderna, tills knallen skulle komma, den oundvikliga, den ohyggliga knallen. Och upp och ned gick bollen, ständigt, i en hel evighet.

Till sist blef den spänningen för stark, så att jag svimmade. Sen dess har jag legat på sjukhus och nu, visserligen ännu konvalescent, men under ett snabbt och som jag känner ett fullkomligt tillfrisknande, har jag på min vänliga läkares uppmaning nedskrifvit detta så sanningsenligt och klart jag kunnat. Han vet, att jag gjort det fullkomligt fri från feber eller därmed sammanhängande vanföreställningar.

* * *

Till ovanstående skrifvelse från stadskemisten N, hvilken jag känner sedan många år tillbaka och hvilken utsagor om sin person och karaktärsläggning

(Forts. å sid. 678).

(Till bilden å sid. 675)

Ad. Jeppesen, Kalundborg (1), Carl Christerson, Landskrona (2), Ferd. Flodin, Stockholm (3), P. Elfelt, Köpenhamn (4), A. W. Rahmn, Lund (5), C. Reiman, Köpenhamn (6), J. Hertzberg, Stockholm (7), Fru Rahmn, Lund (8), F. Riise, Köpenhamn (9), Fru Jeppesen, Kalundborg (10), L. Albert, Malmö (11), Signe Lundström, Ronneby (12), P. Newland, Köpenhamn (13), Maja Swenson, Eslöf (14), John Hauersleo, Köpenhamn (15), A:son Gortkou, Tommelilla (16), Herm. Piil, Hesselholm (17), Frkn Dagmar Erik-sén, Norrköping (18), H. Ohlson, Malmö (19), Fru Piil, Hesselholm (20), E. Ernwall, Varberg (21), Fru Ohlson, Malmö (22), A. Föjer, Eslöf (23), Frkn M. Ranck, Varberg (24), A. H. Isander, Göteborg (25), Fru Föjer, Eslöf (26), Frkn E. Nilson, Malmö (27),

Fru H. Lindh, Varberg (28), Ad. Langkjar, Köpenhamn (29), H. P. Jensen, Vejle (30), John Thorin, Åtvädersberg (31), Chr. Stolten, Malmö (32), Juncker Jensen, Köpenhamn (33), Fru Langkjar, Köpenhamn (34), A. Wiklund, Stockholm (35), Berger Rooth, Stockholm (36), Chr. Håkanson, Kjöllinge (37), E. Florman, Stockholm, ordf. (38), Frkn Lisa Jonsson, Hörby (39), Frkn E. Nelander, Malmö (40), E. Arnholtz, Näshed (41), Otto Olson, Malmö (42), Victor Roikjer, Malmö (43), J. A. Nilsson, Sölvesborg (44), Olof W. Jörgensen, Köpenhamn (45), Fr. W. Nielsen, Stockholm (46), F. H. Cormery, Stockholm (47), L. Offenber, Köpenhamn (48), Frkn Petersen, Kalundborg (49), E. Lundgren, Stockholm (50), B. Beckeman, Stockholm (51), John Liljeström, Stockholm (52).

ARKTISKA OCH ANTARKTISKA EXPEDITIONER.

Nord- och sydpolsregionerna komma alltid att ha sin säregna dragningskraft på unga och upptäcktsträngande naturvetenskapsmän.

När nu doktor *Carl Skottsberg* i september månad beger sig åstad på en ny antarktisk expedition, hvars

fessor *J. G. Andersson* (se H. 8. D. IV : 36 samt VIII : 2) samt d:r *Skottsberg*.

*

Bland årets Spetsbergs-expeditioner är en ledd af *hertigen af Orléans*, hvars sailingmaster är svensken kap-

D:R CARL SKOTTSBERG,
ledare af den antarktiska expeditionen.

Efter fotograf.

KAND. T. HALLE.

KAND. P. QUENSEL. Kliché: *Bengt Sjöfverparre*.

ledare han själf är med fil. kandidaterna *Thore Halle* och *P. Quensel* som medhjälpare och deltagare, är det i den berömvärda afsikten att å Falklandsöarna och Eldslandet bedrifva allehanda naturvetenskapliga forskningar. Såväl botaniska och zoologiska som geografiska och geologiska — ja äfven antropologiska — undersökningar komma att utföras.

D:r *Skottsberg* var en af deltagarne i *Otto Nordenskjölds* expedition med *Antarctic*, och han torde nu få tillfälle att i mångt och mycket fortsätta och komplettera hvad då ut rättades. Och väl må man hoppas, att icke samma clycksöde denna gång måtte träffa våra svenska vetenskapsmän som då: att se nästan alla sina samlingar gå förlorade, hvilket ju var fallet när *Antarctic* förliste.

Det är en af jordens minst kända trakter, och samtidigt en af de naturhistoriskt mest intressanta, som *Skottsbergska* expeditionen nu går att närmare utforska.

Initiativtagare till denna nya färd äro chefen för Sveriges geologiska undersökning pro-

ten *R. Bergendahl*. Expeditionen sysslar med geografiska och zoologiska arbeten, och dess fartyg är det här återgifna "*Belgica*".

Efter fotograf.

HERTIGENS AF ORLÉANS SPETSBERGSEXPEDITION: "*Belgica*", expeditionens fartyg.

Kliché: *Bengt Sjöfverparre*.

(Forts. fr. sid. 676.)

jag ser mig i stånd att intyga vara med sanningen förenliga äfven som hans påstående, att hans aktstycke är författadt under ett tillstånd fritt från feber eller därmed förknippade vanföreställningar, ber jag, ordinarie sjukhusläkare i X., få bifoga följande skrivelse från en annan konvalescent, som ännu vårdas här på sjukhuset. Han bär samma namn som herr N., anträffades samtidigt som denne liggande döende på golfvet i ett angränsande rum, men i olika våning, sjukdomen har äfvenledes varit densamma, försorskad af för hård nervskakning. Innan jag öfverlämnar ordet åt denne herr N., får jag sanningsenligt förklara, att jag föga känner till hans föregående annat än genom hans egna uppgifter, men att dessa i allt förefalla trovärdiga, och denna min uppfattning styrkes ännu mer däraf, att hans egen historia i mångt och mycket öfverensstämmer med herr stadskemistens. Dock synes numer ingen korrespondens vara rådande mellan de båda herrarne, ehuru de af en underlig slump äfven här kommit att inläggas i angränsande rum, till och med intill samma vägg. Naturligtvis har man med flit hållit dem i okunnighet om detta förhållande, som, för att ingen ny olycka skall inträffa, om det af någon oförsiktighet kom till någonderas öron nu under ett svaghetsstillstånd, som lätt kunde medföra ett återfall, så fort sig göra låter genast skall ändras. Den andre herr N:s skrivelse bifogas härmed. Äfven denne har under nedskrifvandet varit, ehuru ännu en smula svag, dock fullkomligt fri från feber eller med sjukdom förenade vanföreställningar.

* * *

Förlåt mig, herr doktor, att jag från början gör ett litet hopp framåt i ert skema! Ni frågar om min härstamning och om den vet jag så litet. Rättare sagdt, jag har ingen härstamning, jag har födts som skuggan föds af en människa en mänskensnatt. Skuggan måste löpa undan henne, men vänder denna sig om för att se hur den ser ut, efter hvilken hon faller, jo då kan hon vara viss om att den personen får hon bara se på ryggen, och så har det alltid varit med mig.

Någon har alltid gått bakom mig hvar jag gått, och jag har gått mångenstans i världen under mina dagar. Det var en god och snäll någon, den försåg mig då och då med medel, när jag fick det svårt, utan att jag ändå lyckades upptäcka genom hvilka mellanhänder och på hvad sätt. Men för tre år sedan, när jag i en främmande världsdel och genom en lycklig slump, det är ju möjligt, att min någon hade ett finger med i den lyckliga slumpen, gjorde min förmögenhet, så försvann denne någon, utan att mer låta höra af sig. Och dock, herr doktor, denne någon lefver, denne någon har nu blifvit min skugga, jag har sett den, men jag kan aldrig fånga den, försöker jag fånga den, försvinner den strax som en rök, men vänder jag mig på mina hälar hör och känner jag den tassa bakom min rygg. Sådant där blir inte riktigt trefligt i längden, också om man vet, att det är en god och snäll skugga, man kan ju aldrig veta . . . .

Jag flackade som sagdt under flera år genom olika världsdelar, utan annat egentligt mål än själfva flackandet, kanske var det att börja med en tjufpojksaktig lust att försöka gäcka min skugga, sedermera då det ständiga förföljandet började kännas pinsamt blef det till en formlig kapplöpning. Därunder gjorde jag min succés, hastigt och lustigt gick det, som en blixst satte jag mig med min förmögenhet öfver till andra världskanter. Förgäfvos, doktor, hvar jag kom, alltid stod min skugga någonstans på lur och väntade på mig för att börja sitt fördömda, fördolda tassande, så snart den fått komma mig bakom ryggen. Men

en dag missade jag med flit i sista minuten en stor oceanångare, till hvilken jag ett par dar förut köpt biljett, jag tog ett expresståg tvärs öfver en kontinent och tog en båt. Allt nog, till denna afsides liggande lilla lugna stad var det jag kom, jag var alldeles tvärsäker om att här skulle vara sista platsen, som det kunde falla min skugga in att komma att söka mig, platsen behagade mig, jag kände mig trött på järnvägar och båtar, hvarför inte tänkte jag, hvarför inte här lika bra som någon annan stans! Jag fick snart reda på en våning, en våning som passade mig alldeles charmant, jag fann ett litet hotell gatan rätt fram, där jag fick inta mina måltider, jag bodde å la ungarl med en gumba som kväll och morgon tittade upp till mig för att sköta om städningen, jag umgicks med ingen, hade haft nog af folk, och de intressantaste människorna möter man ju i tidningar och tidskrifter och andra intressera mig så litet. Med mina tidningar och tidskrifter höll jag mig således mest inomhus, jag hade nog med dem. På så sätt skulle det bli omöjligt för min skugga att leta rätt på mig, äfven om hon oförmodadt skulle under sitt sökande ändå komma hit. För yttermera visso gjorde jag en namnförändring och delvis förändrade jag min klädedräkt och sättet att kamma hår och skägg, men jag glömmar nog aldrig första gången som jag efter dessa små förändringar betraktade min bild i spegeln, efter den stunden togo de erfarenheter sin början som till sist skulle föra mig hit till sjukhuset. Ni vet själf af hvilken art min sjukdom varit, doktor! Tro mig, att första gången få se sin spegelbild göra från ens egna afvikande rörelser, det kan väl komma den starkaste att tro, att han blifvit galen. Detta har hänt mig, inte bara en gång, det har hänt hundra. I stället för den skugga som jäktat mig ur världsdel och i världsdel och som jag trott mig kunna undfly genom min vällyckade kupp, i stället för den skuggan hade jag fått en spegelbild, som lefde sitt eget individuella lif, icke motsvarande mig själf och hvilken beteende jag ej kunde förklara genom några som helst naturliga fenomen.

Med hvilken sinnesrörelse, doktor — jag hade alltid varit en trygg och själfsäker människa, viss om både sjäslig och kroppslig styrka — varseblef jag ej i spegeln en person, fullkomligt lik mig själf, som bar en röd nejlika i knapphållet, ehuru jag själf saknade sådan! Föreställ er min fasa som drag för drag åter speglades i glasskifvan, när jag plötsligt ser mannen, jag måste kalla honom så, taga nejlikan ur knapphållet och söndersmula den mellan sina fingrar blad för blad och därefter liksom bli underdånig, bli min fullständiga afbild och nu lydigt eftergöra alla de rörelser, som jag, för att kontrollera mig själf, gjorde före. Hade jag misstagit mig? Om jag gjort det, doktor, hade jag sannerligen nu inte varit här.

Huru doktor? Jag förstår att ni måste le. Hvilken sund människa kan tro på något så abnormt som att en lefvande mans döda spegelbild företar sig af denna oberoende handlingar? Dessa handlingar upphörde, som jag snart lärde mig finna, inför den namnlösa skräck, som vid åsynen af desamma kom hela min kropp att skälva och frysa.

Denna vetskap ingaf mig en lugnande känsla, och under inflytande af denna beslöt jag att anställa noggranna undersökningar, jag nedtog spegeln från väggen, nej, den var lika oskyldig till spökeriet som det barn som föddes i går, den var af helt vanlig beskaffenhet, jag undersökte hvarje vrå af mitt rum, och jag visste ju redan från början, att det skulle bli utan något som helst resultat. Intet i världen kunde ge en förklaring på fenomenet i min spegel, men jag hängde ej upp den mer, utan vände den mot väggen och gick och köpte mig en ny nästa gång jag gick

(Korts. å sid. 683.)

Foto. O. Halldin, Sthlm. SKRIDSKOÅKARKONGRESSEN I STOCKHOLM. Ordföranden öfverste Balck. (X) Kiköte: Bengt Silfverparre.

Internationella skridskoåkningsförbundet hade kongress i Stockholm 15—18 juli. De hurtiga vintersportsmännen, representanter för alla Europas skridskoåkande nationer, hade visserligen valt sommaren

till kongresstid, men det syntes nog på dem att anledningen härtill ej var rädsla för köld och förkylning. Förbundets ordförande är öfverste Balck.

Stockholms polisstyrelse har tagit ett efterföljansvärdt steg till lindrande af sina konstuplars hetta och tunga genom ett försök att ersätta den vanliga uniformen med en lättare och svalare under sommarmånaderna. Som bilden ger vid handen, står den trots sin större enkelhet inte tillbaka för den andra ur dekorativ synpunkt.

Foto. Ellquist, Sthlm. STOCKHOLMSPOLISEN I SIN NYA SOMMARUNIFORM.

Foto. Ellquist, Sthlm. SKANDINAVIENS FÖRSTA SPÅRVAGNSFÄRJA är den nu på södra varvet i Stockholm inspekterade färjan, som skall öfverföra spårvagnarna från fastlandet till den nya linjen på Lidingö. Färjan som rymmer en motorvagn med släpvagn, har utom nyhetens intresse också det, att den blir ett a sevärdt led i Lidingöns eröfring åt Stockholm.

(Till bild å nästa sida).

En olycksnatt. Ett förödande oväder, det svåraste i mannaminne, gick natten mellan den 17 och 18 juli öfver hela västra Sverige. Den cykloniska stormen kräde nämligen på endast en plats, Marstrand, icke mindre än 14 människolif.

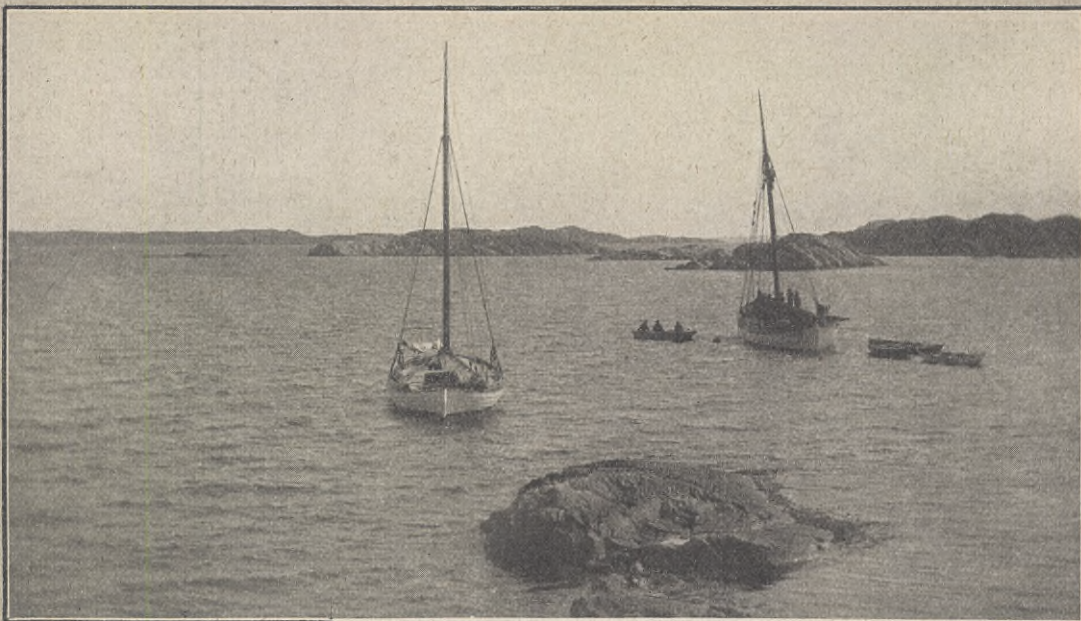
Det var vid 1/23-tiden på natten stormen tog i med all kraft, och samtidigt började ett ohyggligt åskväder, medan regnet piskade ned på marken. Under den natten skedde många strandningar, grundstötningar och åkslag med eldsvådor som följd; men ingen olycka var svårare än den som timade vid Marstrand.

Oaktadt föregående afton stormvarningar hissats å fästningen, hade dessa fjorton personer jämte ännu en — hotellvaktmästare, arbetare, städerskor och tjänarinnor m. fl. — på kvällen begifvit sig åstad på en lusttur till Backudden på Koön, ombord å badgästbåten "Vega", förd af skepparen Oskar Andersson.

När regnet kom, beslöt sällskapet sig för att anträda återfärden. Men då var det redan för sent. Knappt hade man under nästan fullkomlig stiltje hunnit ett 50-tal meter från land, förrän en väldig och oväntad blixtljunge — en cyklon svepte öfver vattnet, och båten kantrade. Allt var, som den ende öfverlevande, en telefonarbetare Fryklind, berättat, ett ögonblicks verk. Endast en utom Fryklind synes ha kämpat för lifvet; alla de andra försvunno nästan genast i djupet. Fryklind själf var fullkomligt utmattad när han äntligen lyckades få fast mark under fötterna, och när han hunnit upp till en villa och där omhändertagits, föll han i nervskakningar.

DEN FASANSFULLA OLYCKSNATTEN I MARSTRAND.

OLYCKSPLATSEN. —
DEN ENDE RÄDDADE, TELE-
FONARBETAREN FRYKLIND. —
BÅTEN (X) EFTER UPPTAGAN-
DET.

Flera af de vid den svåra olyckan omkomna efterlämna värnlösa smättingar, och äfven de ogifte hade af dem beroende nära anhöriga, hvadan nöden bland de efterlevande är stor och enskildes offervillighet måste i stor skala tagas i anspråk.

Men hvem ger icke gärna vid ett tillfälle som detta?

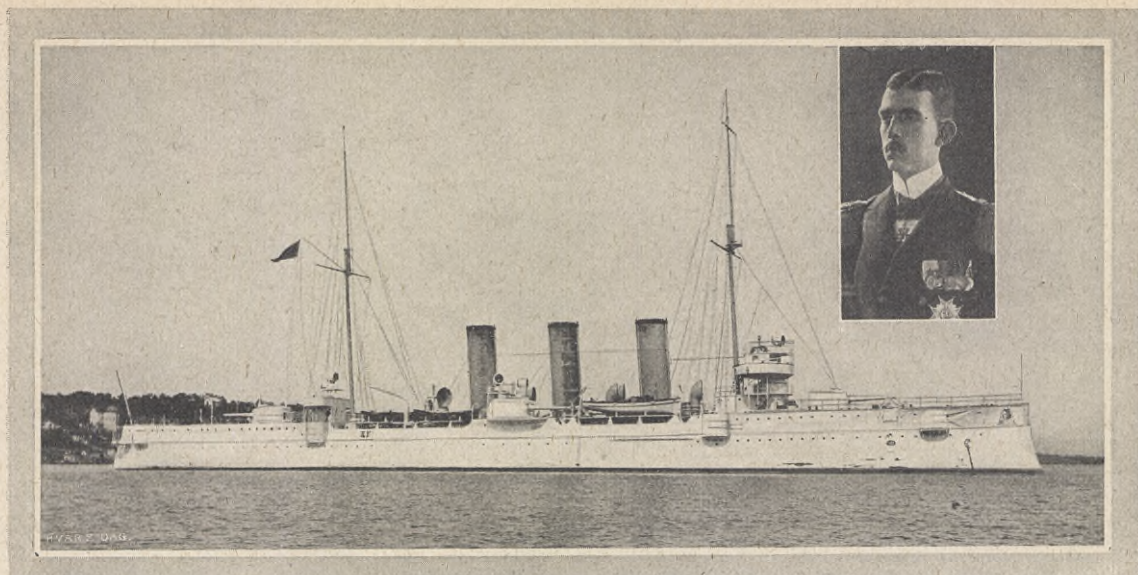
Bidrag mottagas af Nöd-
hjälpkommittén, adress dir.
R. Berger i Marstrand.

Foto. Jonsson. Gbg.

BEGRAFNINGEN AF DE TIO FÖRST FUNNA. (X ÄR DEN RÄDDADE FRYKLIND). 9 af de drunknades kistor. (Ännu en af de förolyckade var funnen vid den gemensamma begrafningen, men jordades å annan plats.)

Kilché: Kem. A.-B. Bengt Silfverstens Sthlm.—Gbg.

F. to. Carlsson. Sthlm

»FYLGIA» TILL AMERIKA. — PRINS WILHELM.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöfverparre Sthlm—Öbg.

Fylgia, vår nya pansarkryssare och samtidigt vårt största och vackraste krigsfartyg, har af regeringen fått hedersuppdraget att representera Sverige vid den amerikanska 300-årsfesten och den därmed förenade världsutställningen i Hampton Roads vid Jamestown.

Prins Wilhelm har i Göteborg embarkerat på Fylgia för att tjänstgöra som kommenderad officer ombord, och hans Amerikafärd skall säkert hälsas med stor entusiasm och glädje af våra landsmän och f. d. landsmän därute i västern — af alla minnesgodas svensk-amerikaner.

I sällskap med pansarbåten "Thor" har Fylgia den 18 juli afgått först till England via Cherbourg, hvar-efter den ensam den 4 aug. styr kursen på Amerika.

Till förste regissör vid k. teatern har i dagarne af teaterstyrelsen utsetts herr *Harald André*, sedan innevarande års början Svenska Dagbladets musikanmätlare.

Foto. Rundvall. Vingåker. SKYTTEMARKNAD I VINGÅKER var nyligen anordnad af Vingåkers skyttegille. Tåtrikt besökt — trelligt karnevalståg och rörligt marknadsliif.

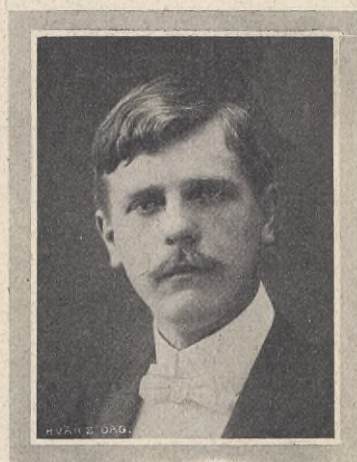

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Sjöfverparre.

»PRINCESSAN MARGARETA», den ena af ångarne, som upp-
rätthålla trafiken Sverige—Tyskland. Den är nybyggd på Kockums
varf i Malmö.

Hr André är född 1879, och det är alltså en helt ung kraft som genom berörda utnämning tillföres det åldriga institutet. Han har likväl hunnit med grundl. fackstudier i utlandet. Och A. är en man med verklig humanistisk bildning vid sidan om praktisk lärareverksamhet på det musikaliska gebietet.

HARALD ANDRÉ nyutnämnd förste regissör vid k. teatern.

HUR 14 JULI FIRAS I PARIS.

En r. fotograf

14 juli, Frankrikes nationaldag, högtidlighöls i Paris med de traditionella stora fästigheterna, bl. a. en lysande trupprevy i Longchamps. Vi visa några bilder: 1. Man dansar på Montmartre, 2. Barnens bal. 3. Paul Déroulède, nationalisten, (∞) talar vid Strasbourgstatyn för sina anhängare ur "La ligue des patriotes", 4. Elsassare med blommor och kransar vid Strasbourgstatyn.

Kiehl. Kem. A.-B. Bangé. Sifferparre Söhm—G&F.

DEN VÄPNADE FREDEN.

Österrike-Ungerns och Italiens utrikesministrar hade nyligen en diplomatkonferens i den lilla staden Desio i Norditalien. Detta besök har lifligt kommenterats i den utländska prässen, detta till trots att de intresserade makterna förklara v. Aerenthals, österrikiske utrikesministerns, resa egentligen endast vara ett höflighetsbevis.

De invecklade förhållandena i Makedonien, där båda makterna äro intresserade, och de af Italien nyligen beslutade fästningsnybyggena mot österrikiska gränsen torde säkert ha spelat en viktig roll vid konferensen i fråga, som f. ö. af många anses som en bekräftelse på trippellianssens fortvaro.

Efter fotografen

Kitché: Bengt Sjöversparre.

FRÅN DIPLOMATKONFERENSEN I DESIO: Italienske utrikesministern Tittoni (t. v.) och Österrikisk-ungerske utrikesministern v. Aerenthal.

(Forts. fr. sid. 678.)

ut, den hängde jag upp i den gamlas ställe. Förgäfvades doktor, när jag en förmiddag, drifven af en skräckfylld nyfikenhet, närmade mig glaset, återgaf min spegel intet. Intet, doktor, intet annat än tomma luften! Då hörde jag min granne hastigt komma in i sitt rum, och nu till min fasa började min bild långsamt framkomma i glaset som ur en genomskinlig dunst, en dimma.

Min granne, kunde han kanske ha något med fenomenet i min spegel att skaffa? Men detta var ju det rent vansinniga, ehuru jag omöjligt kunde få tanken ur mitt huvud! Jag beslöt att göra mig närmare underrättad om honom. Omöjligt, de underrättelser jag erhöll försäkrade mig med den mest nöjaktiga tydlighet, att det var omöjligt. Dessutom en tät, tapetserad vägg emellan oss, som helt otidligt släppte ljuden igenom, annat än då man tryckte ärat tätt in till densamma. Till egen nesa erkänner jag, att jag värkligen gjorde det några gånger, men betänk doktor, hvad jag genomgått och i hvilket tillstånd det kunde försatt andra än mig. Jag erfor blygsel, jag vädjar till det som en ursäkt, jag erfor en känsla af blygsel så häftig, att jag tyckte mig känna hans öra bränna mitt eget tvärs igenom plankorna. Kanske stod han där, hvad vet jag? Jag vet ju inte huru det buller jag tillställt inne i mitt rum trängt in till honom. Man kan ju aldrig veta.

Min granne, jag hade ju aldrig riktigt sett honom annat än en enda gång då jag tillfälligtvis och utan att lägga närmare märke till honom flyktigt mötte honom i trappan. Eller var det just som jag skulle till att sluta min dörr efter mig? Han gick visst inte genast in till sig... Jo, nu minns jag, det var den dagen, som jag till min blygsel lyssnade på honom genom väggen och jag ej kunnat se min bild i spegeln förr än jag hört honom komma in till sig. Hvad jag redan då måste ha varit angripen af min sjukdom, det är ju så, doktor, det kan ju inte vara annorlunda? Det känns så godt nu, då jag vet, att det bara var sjukdomen, ni har ju försäkrat mig, doktor, att det bara var genom sjukdomen? svår nervositet, som ni kallar det, erhållen... Ja, jag hade i många år varit jäktad af en skugga. Sådant kan ju göra en människa nervös, doktor?

Jag märkte att min granne spionerade på mig, och det var desto obehagligare som jag aldrig mötte ho-

nom, ehuru jag har skäl att tro, att han följde efter mig på gatan. Jag tror, att han höll sig i en gata, parallell med den, där jag gick fram, och passade på mig, där en tvärgata gaf utsikten fri. Jag kan svära på, att jag såg honom på ryggen, ständigt på ryggen. Jag hade fått en ny efterhängsen skugga, som bevakade alla mina steg. Detta var ju rent löjligt, men i den sinnesstämning, hvori jag befann mig, såg jag det inte så. Jag började inbilla mig, att jag gjort något ondt, för hvilket man bevakade mig. Jag väckte människors uppmärksamhet genom mitt besynnerliga sätt, hvar jag gick och stod såg jag forskande ögon riktade på mig. Det kunde endast öka den nervositet, hvaraf jag led, det blef en pina utan gräns. Jag tror att jag hade blifvit galen, om ej min viljestyrka kommit mig till hjälp.

Nåväl! Jag tänker ni vet hvad det är, doktor, att en natt på en ödlig väg få en misstanke om att någon smyger i era fjät. Ni vet att det är inbillning, men ni hör det ändå alldeles tydligt. Ni skrattar åt det, skrattar åt er själf, men skrällen inom er är i ständigt stigande. Ni lofvar er själf att inte vända er om, stegen komma närmare, ni svär på att betvinga er inbillning, stegen komma närmare och närmare, ni skär tänderna af raseri, ni förbannar er själf, till sist känner ni ändå en het andedräkt i nacken. All sans förbytes i en enda skälfvande fasa...

Och efteråt skäms ni, går och tycker, att ni är en osnygg hund!

Jag har genomgått alla formerna af det där, så jag vet hvad det är. Vet ni också hvad det är att gå i sitt rum och vara rädd för sin egen spegel? Och hur den skrällen suger och drar, och när man faller för frestelsen att gå och se efter, så skulle ingenting märkvärdigt vara där, utan man skulle få gå till soffan och lägga sig och skämmas för sig själf i lugn och ro. Men där var, doktor, jag svär att där var. Och jag kunde inte fånga det, sätta tummarne kring dess strupe och klämma till. Genom spegelglas? Försök, får ni se hur fingrarna halka! Och min granne?

Jag var öfvertygad om att det endast var inbillning, men jag fick för mig, att han stod i sold hos min skugga. Hur skulle han? — Jag hade tagit reda på hvem han var, han hade knappast med sin fot varit utom staden, han hade ju ingen vetenskap om hvem jag var, hvarifrån jag kommit, hur jag såg ut, det var

(Forts. å sid. 688.)

VIADUKTER.

KORRESPONDENS FRÅN OCH OM PLAUEIN I VOGTLAND.

Sveriges hufvudstad har ett kinkigt problem att lösa i fråga om ordnandet af stadsgårdstrafiken. F. n. har Stadsgården sin egentliga betydelse endast för hamnrörelsen, men dess läge är sådant, att just här måste den närmsta och bästa kommunikationen blifva mellan

tan och Folkungagatan, hvarigenom trafikleden skulle komma att ordnas i två våningar. Kostnaderna för denna anläggning ha beräknats till 1,240,000 kr.

Som ett intressant apropos till detta för Stockholm så viktiga spörsmål återgifva vi här några fotografier

stadens inre delar och östra delen af Södermalm samt trakten utanför Danviks tull.

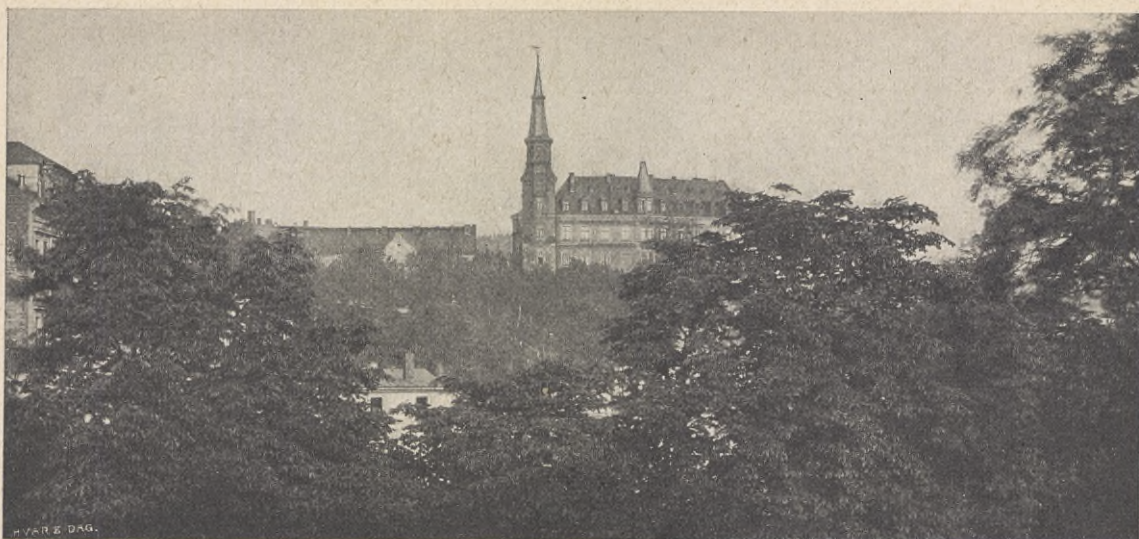
För att i möjligaste mån möta anspråken på en tillfredsställande trafikled har stadens byggnadskontor framkommit med ett storartadt projekt om en viadukt mellan Östra Slussga-

Efter fotograf.

DEN VÄRLDSBEKANTA FRIEDRICH AUGUST-BRON, en massiv betongbrygga, 18 m. hög och 17 m. bred, med en spännvidd af 90 m. Byggnadskostnaderna en half million mark.

TVÅ VÄLDIGA JÄRNVÄGSBROAR I PLAUEINENS OMGIFNINGAR.

Efter fotografen

SLOTTET I PLAUE. Inrymmer numera förvaltningslokaler.

Klick: Bengt Sjöversparre.

af storslagna viaduktanläggningar i Tyskland — i och invid det sachsiska landskapet Vogtlands hufvudstad Plauen.

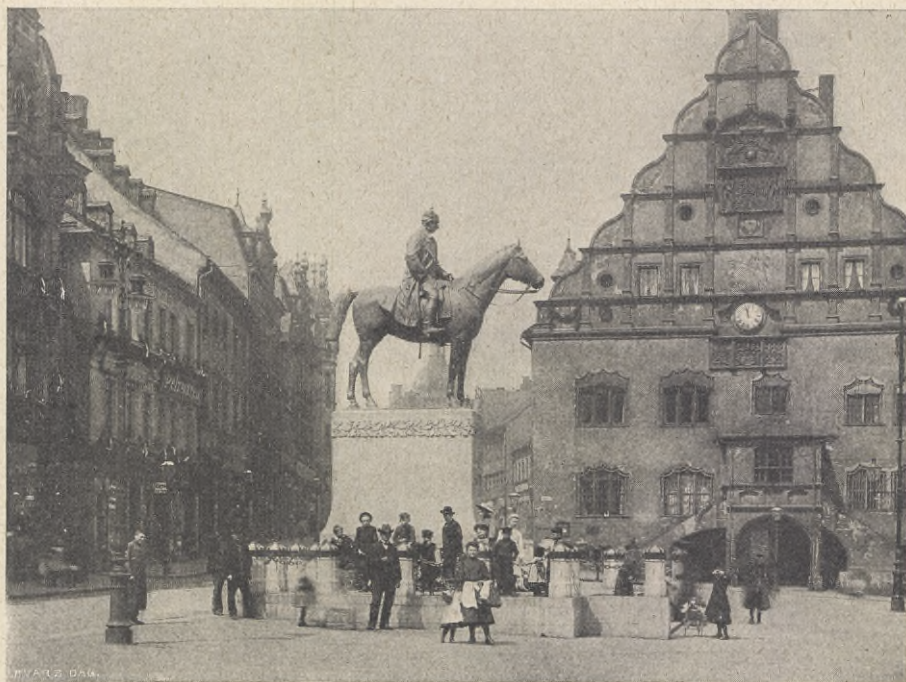
F. kaptanen J. U. HOLMBERG, som från d. 15 april innev. år vunnit ett års anställning vid Plaueus Vermessungsamt, och från hvilken vi haft nöjet mottaga dessa Plauebilder, skriver till oss bl. a. följande:

I följd af den kuperade terrängen äro gatuarbetena i Plauen af mycket dyrbar natur, och en af bilderna visar, huru man härstädes för framdragandet af en gata har varit tvungen att bygga en af världens mest bekanta broar nämligen Friedrich-August-bron. Denna bro är byggd af stenbeklädd betong och har en höjd af 18 m. och en bredd af 17 m. samt en spännvidd af 90 m.

Kostnaderna för densamma ha uppgått till omkring en half million mark. Alla andra arbeten äro i stil härmed och som gatubeläggningssämnen erkänner man här endast tuktadsten å körbana och granitplattor å gångbanor. Allt annat anses som provisoriskt! De öfriga båda brobilderna äro af tvenne väldiga järnvägsbroar, som finnas i Plaueus omgifningar. Den gamla "Göltzschtalbrücke" å järnvägslinien Plauen — Reisenback im Vogtland, har en höjd af 77 m., är 573 m. lång och har i uppförande kostat 6,600,000 mark.

Plauen, vackert beläget i en dalutvidgning af hvita Elster, är en äfven i andra hänseenden intressant stad. Ur svenska historien är staden bekant — från 30-åriga krigets dagar, då här i dess närhet svenskarne fullbordade ett lyckligt öfverfall på de kejsrerliga.

Genom sitt läge vid korspunkten af de uråldriga vägarne från Hof, Eger och Leipzig uppnådde Plauen redan i medeltiden en hög handelspolitisk betydelse. Sedan 1870 har staden utvecklats sig på ett storlaget sätt i det här då endast funnos 20,000 invånare mot nuvarande 110,000. Plauen äger ett ofantligt stort antal fabriker och följaktligen äfven rykande skorstenar, ehuru dessa senare i jämförelse med de flesta andra fabriksstäders äro relativt få, och likaså

Efter fotografen

RÄDHUSET VID MARKTPLATZ. Konung Alberts rytterstaty aftäcktes den 23 april innev. år.

Klick: Bengt Sjöversparre.

Efter fotografi.

134:DE INFANTERIREGEMENTETS MAGNIFIKA KASERNER invid Plauen.

saknas de svarta fabriksbyggnaderna alldeles, beroende därpå, att elektrisk drifkraft användes.

Bland stadens äldre byggnader märkes slottet, som numera inrymmer förvaltningslokaler samt rådhuset — som snart skall blifva ersatt med ett nytt — vid Marktplatzen.

Den 23 april i år aftäcktes å Marktplatzen en ny staty, en ryttarfigur föreställande konung Albert. Denna aftäckning var förenad med stora fästligheter och öfvervars af konungen. Undertecknad var vid detta tillfälle officiellt inbjuden att närvara, och ser jag däri en aktningsgärd för det land, jag har äran att tillhöra.

Stadens omgifningar äro utmärkt vackra, och i följd af den kuperade terrängen kan man från flera centralt belägna platser se ut öfver staden i dessa omgifningar. Öfverallt i stadens närhet finnes en massa små utvärdshus och hit ut drager hvarje vacker afton eller söndag hela Plauen för att hvilat ut efter träget

arbete. Vill man gå något längre från staden, så finnes en hel del små vackra städer såsom t. ex. Greiz, hvars parkanläggningar skulle vara en heder för tiodubbel större städer. I min hemort Malmö skulle man se detta, och sedan skulle man akta sig för att förstöra staden med slottsområdets bebyggande och den föreslagna utfyllningen af kanalerna.

I stadens omedelbara närhet ligger 134:de infanteriregementets till det yttre och inre slottlika kaserner. För undertecknad, som kämpat i regementsförläggningsfrågan, är det glädjande att finna, huru detta regemente med nöje finner sig med ganska svåra öfningsfältförhållanden, något som ej gärna kan hända hos oss, som ännu ej ha full klarhet i frågan angående storstadsförläggningens stora fördelar för en fullt modern soldatutbildning.

Till slut vill jag påpeka hvilken omsorg man i Tyskland nu ägnat åt uppmätningen af städerna. Bilden härnedan visar chefen, ingenjörerna och handlangarne vid härvarande Vermessungsamt. Chefen, inspektör H. Hartmann, är bekant från sin vistelse i Sverige, där han hållit föredrag angående de nya stadsmätningarna, och har han mottagit mig med största välvilja samt visar städse stort intresse för vårt fosterland.

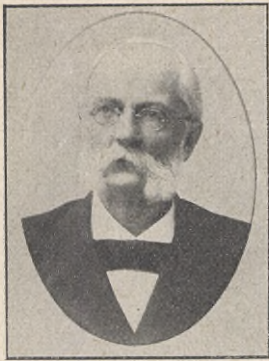

Efter fotografi.

GRUPP AF TJÄNSTEMÄN OCH ARBETARE VID VERMESSUNGSAMT I PLAUEN.

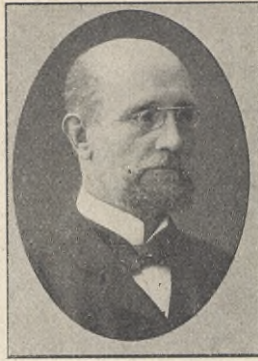
Klische: Ernst Silfverparre.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI.

T. A. SÄVE.

Den framstående historikern, Förstakammarledamoten lekt. Teofon Adolf Sève i Karlstad, fyllde den 24 juli 65 år — Vi hänvisa till biograf och helsidesporträtt i ärgången III: 45.

C. G. N. L. WÄSTFELT.

Den 31 juli fyller hofrättsrådet Carl Gustaf Wästfelt 55 år. — Stud. ex. 91, jur. utr. kand. 75, e. o. not. i Svea Hfr. s. ä., v. häradsh. 78, assessor 89, hofrättsråd 96. Led. af Ridarhusdirektionen.

A. N. BECKMAN.

Kontraktsposten Anders Niklas Beckman fyllde den 20 juli 50 år. Stud. ex. 78, teor. teol. ex. 81, prakt. teol. ex. 82, pv. s. ä., kyrkoh. i Ferglanda 93, kontraktsp. i Västra Dal 1900, folkskoleinsp. för Dals and 03 o. 04, ordf. i styr för Dalslands folkskole och utnämnd präses vid nästa prästmöte i Karlstads stift.

V. PALMÆR.

Till professor vid Stockholms Tekniska Högskola har utnämnts Vilhelm Palmær, f. 68. Stud. 85, 98 extra lärare vid högskolan, några år senare lektor. Har innehaft docentur i Uppsala.

K. O. F. DALMAN.

Chefen för rederiaktiebolaget August Leffler & Son, konsul Knut Dalman i Göteborg, fyllde den 18 juli 60 år.

C. I. CULLBERG.

Den 13 juli fyllde bankdirektör Carl Isidor Cullberg i Nyköping 50 år. — Tjänsteman i Skand. Kr. A.-B. 75—96, styr-led. och verkst. dir för A.-B. Skanska Handelsbankens afdelningskont. Helsingborg 96—1900, för Söderm. E. Bank sedan 1900. Stadsfullm. sedan 02.

K. REHN.

Kamrer Karl Rehn å Lunda, Spånå, fyllde den 29 juni 50 år. Ordf. i Spånå kommunalstämma sedan 91, i kommunalnämnden sedan 04. V. ordf. i kyrko- och skolråd, ordf. i Sollentuna härads vägstyrelse och i allmäningsstyrelsen.

H. MANNHEIMER.

Verkställande direkt. vid Skand. Kredit A.-B. huvudkontor i Göteborg, Herman Mannheimer, fyllde den 26 juli 40 år. — Sedsn 99 verkst. dir. och sedan 1900 styrelseledamot. M. är en af ledarne inom Göteborgs musiklif sådant det tagit sig uttryck i bl. a. den stora orkesterföreningen.

P. R. HOLMQUIST. †

Den 17 juli afled Växjö stifts senior, kyrkoherden Peter Rudolf Holmquist vid närmare 91 års ålder. Stud. 42, teor. o. prakt. teol. ex. 45, past.-ex. 65, kyrkoherde i Hemmesjö sedan 83.

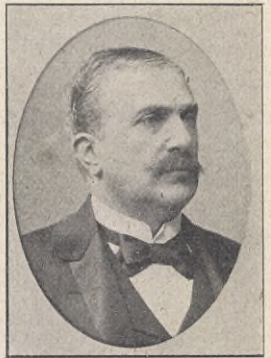
A. F. CARLSSON. †

Den 12 juli afled vid 72 års ålder fabriker A. F. Carlsson, skapare och ägare af Vänersborgs Skofabrik. Vid sidan af sin kräfvande enskilda verksamhet egnade C. stor kraft och förmåga åt de många betydande kommunala uppdrag, som anförtroddes honom.

A. LILLJEQUIST. †

Den 16 juli afled skeppsredaren Axel Lilljequist i Göteborg vid 71 års ålder. — Hedersled. af Gbg's minuthandelsförening, ledamot af stadsfullm. drätselkam., hamnstyr., Sjömannasällskap m. m. — I tre perioder led. af Riksd. A. K.

G. TÖRNQUIST. †

Den 15 juli afled i Stockholm premiäraktören Georg Törnquist vid 61 års ålder. För utförligare data hänvisa vi till nästa sida.

Efter fotografi.

SYDLÄNSDKOR. Gruppen tagen vid en i juni hällen tjuvfäkting i Lima, Perus hufvudstad. De här fotograferade damerna, alla utmärkta peruanska typer, anses som de vackraste i Lima. De hade låtit utsätta på affischerna att de ämnade öfvervara tjuvfäktingen, detta endast för att recetten för favorittreadoren skulle blifva så stor som möjligt. En i Lima bosatt svensk har insändt foton.

(Forts. fr. sid. 683.)

ju endast en mask, som han såg den enda gången i trappan och endast flyktigt. Men ändå...

Jag slogs mot detta hjärnsnöke, så tappert som man kan begära af en förtviflad man, men ni känner alla facerna af hur det då går, doktor.

Kosta hvad det ville måste det ta ett slut, jag beslöt i raseri att vända mig om, det vill säga stoppa en revolver i fickan och gå och ringa på hos min granne. Och vid gud skulle han inte fått svara öppet och ärligt på mina frågor, det kan jag försäkra.

I ett af mina schatull förvarar jag några revolverar, däribland en liten leksakstingest, som knappast kan döda en människa, om det ej träffar på mycket ömtåliga ställen, den sökte jag fram för mitt ändamål, hvilket gjorde jag mig ej så riktigt noga reda för. Patronerna hade jag inlåsta i min byrålåda och gick fram mot denna för att förse mig med några. Men på byrån stod en spegel...

Jag kastades formligen tillbaka inåt rummet af skräcken för denna spegel, denna eländiga tingest af silfver — socker — kinna och glas. Den sög mig som ormarne suga till sig fåglar tills de förlamade falla ner från träden. Jag vågade inte se på den, jag blygdes till vanvett öfver mig själf. Patronerna! Jag skar tänder så att käkarna värkte... patronerna! Jag måste brottas om dem med denna förbannade spegel, jag måste ha dessa patroner lika visst som jag höll på mitt lif. Med list eller våld! Hade jag dem bara i handen, då... ja, hvad för slags då? Sak samnia, bara jag fick dem!

Bara jag kunde afhålla mig från att se i spegeln!

Jag sökte något att häfta blicken vid. På hörnet af byrån låg en kautschuksboll, en helt vanlig med grönt band. Den har sin egen historia, den framkallar en sagobild af ett litet förtjusande flickebarn i tyll och med utslaget hår som jag en gång höll mycket kär, och den bilden har i trista stunder stigit fram och tröstat mig. Därför har jag förvarat den bollen och

G. Törnquist †. Premiäraktören Georg Gottfrid Törnquist afled måndagen den 15 juli i Stockholm i en ålder af 61 år.

Törnquist utförde i sina bästa dagar med framgång en mängd olikartade roller, exempelvis André i "Dora", Champeaux i "Duvalls skilsmässa", d'Illroy i "En liten förmyndare", Oswald i "Gengångare" etc.

Sin teaterbana begynte han vid 22 års ålder, då han antogs till elev hos Fröberg. Efter att ha varit hos F. i ett års tid, debuterade han 1870 å K. teatern, där han hade sitt första engagemang 71—72. I fyra år var han så anställd vid Svenska teatern i Helsingfors, men återvändande till Sverige och K. teatern för att — med några års afbrott — stanna där till 92. Törnquist var i privatlivet en behaglig och personligen omtyckt man.

fört den med mig på alla resor. Det finns ju löjligare saker än så här i världen, doktor?

På denna boll föll nu min blick. Med all intensitet i viljan att nå mitt mål fäste jag på den min blick. Jag kände, att om jag ett ögonblick släppte den bollen ur sikte, skulle jag strax därpå ligga på min soffa flämtande, stirrande, utom mig, och badande i ohygglig kallsvett och galen. Inte släppa den... Steg för steg kom jag närmare... Inte se på något annat än bollen... inte...

Då hejdades jag plötsligt af ett stönande, som från ett djur som krossas. Jag tror att det var jag själf... trycket af fasan... Doktor, jag var mer pinad än om alla helvetets hundar hade frasat sönder mitt kött. Jag stod och stirrade i spegeln. Där såg jag... Och i instinkt att döda, af raseriet skälfvande på handen, så att jag inte kunde sikta, höjde jag revolvern. I spegeln såg jag ett af skräck förvridet ansikte, men på samma gång hänande, triumferande, som dens måste se ut, hvilken kastar sig i ett bråddjup för att triumfera öfver sina förföljare — det var jag själf. Men... Ännu i denna stund af yttersta fasa, i stället för att rikta en revolver emot mig, höll han min kautschuksboll i handen, den jag förut beskrifvit. Han höjde handen. Min spegelbild lät bollen falla... Gripn af fasa ville jag trycka till... Hanen slog mot patronhuset, jag hade ju glömt att revolvern var oladdad, och jag ville än en gång trycka af mot den förbannade bilden. Då, doktor, då hörde jag bollens studsning, hur den tog mark, hur den klatschade mot skinet på en hand, upp och ner, ständigt, som en klocka.

Och de stirrande ögonen i spegelglaset...

Då måtte jag ha fallit, ty när jag kom till mig själf igen, då låg jag här på sjukhuset.

Men nu en fråga, doktor, jag frågar er på heder och samvete! Ligger den jag hade till granne uppe i våningen också här på sjukhuset? Bakom den vägg vid hvilken jag nu har sängen?

VIII ÅRG. 43^e HÄFTET INNEHÅLLER:

Gustaf Ekman. — Ramlösa hälsobrunns 200-årsjubileum. — "Spegelbilden" af E. Walter Hülphers. (Forts. fr. föreg. nr.) — Arktiska och antarktiska expeditioner. — Skridskoåkarekongressen i Stockholm. — Stockholmspolisens i sin nya sommaruniform. — Skandinavien's första spårvarnsfärja. — Den fasansfulla olycksnatten i Marstrand. — Prins Vilhelm till Amerika. — "Prinsessan Margareta". — Harald André. — Hur 14 juli firas i Paris. — Den väpnade freden. — Viadukter. — Veckans porträttgalleri. — Syd-ländskor.